

fortattes, og at Regeringen vedblivende blev nødt til at regere paa eget Ansvar. Naar henses til de politiske Forhold som de den Gang vare i Europa, og som de fremdeles ere, tror jeg ikke, at nogen fornuftigvis kan undre sig over, at Regeringen, naar den skulde handle paa eget Ansvar, gjorde ogsaa for Forsvaret, hvad den ansaa for nødvendigt. Saaledes gif man videre; men jeg vil dog her fremhæve, at Regeringen altid viste sig tilbøjelig til Forhandling, og at den altid for sit Bedkommende ønskede, at de Herrer, der — saaledes som det blev sagt i Gaar — vare komne „ud af Spillet“, maatte komme „ind i Spillet“ igen. Jeg skal saaledes minde om, at der i 1887—88 forelaa en Finanslov, som ikke talte om Fæstningsværter, netop fordi man tænkte sig Muligheden af, at der kunde fremkaldes en frugtbar Forhandling mellem Partierne, der kunde lede til Forlig. Det er bekendt nok, at der ogsaa fandt en Forhandling Sted; Regeringen var den Gang, som altid, villig til at forhandle og Højre ligeledes. Vi vide jo alle, at to forhenværende Folketingsmænd, Villads Holm og Thorup, og en nuværende, den ærede Folketingsmand fra Ribe (Wulf) — det er jo kommet saa stærkt frem i den senere Tid — vare meget ivrige for Forhandling og endog tilbød ret betydeligt; Regeringen vilde naturligvis gerne gaa ind paa det. Der kom imidlertid intet ud af denne Forhandling, og saa var Regeringen selvfølgelig nødt til at gaa videre i det samme Spor som tidligere. Det samme gentog sig i 1890. Da var der ligeledes Forhandling med Hensyn til Middelfrundsfortet; men det ledede heller ikke til noget. Jeg siger kun dette for at vise, at Regeringen altid er tilbøjelig til at forhandle. Saa kom man i de sidste to Aar ind paa den Forhandlingspolitik, man nu er inde paa, noget, som Regeringen kun kan hilse med Glæde, og jeg tror, det maa indrømmes, at Regeringen loyalt er gaaet med til at forhandle en stor Del Spørgsmaal med Oppositionen — i alt Fald med en Del af Oppositionen — selv Spørgsmaal, som ere bragte frem, ikke af Regeringen, men fra anden Side, og det har bragt forholdsvis gode Resultater. Nu foreligger der et meget vigtigt Spørgsmaal til Forhandling, som er bragt frem af Regeringen, et Spørgsmaal, der maaste er lige

saa vigtigt som noget af de andre, men som har den Ejendommelighed, at det ikke saa godt kan taale at vente som disse. Saadanne Spørgsmaal som Fattigvæsenets Ordning, Alderdomsforsørgelse osv. have ligget for i en lang Række af Aar, (men jeg tror nok, man kan sige, selv om man ønsker dem ordnede, at det er mindre væsentligt, om det sker det ene Aar eller det andet. Derimod anser jeg Ordningen i en temmelig nær Fremtid af det Spørgsmaal, der nu foreligger, for særdeles nødvendig, og jeg vil derfor indstændig anmode ærede Medlemmer om at følge de Udtalelser, der fremkom fra ærede Medlemmer fra Helsingør (C. Thomsen) og Hillerød (S. Dinesen) om, at det Udvalg, som vi forhaabentlig komme til, vil tage en Forhandling op saaledes, at et Resultat kan opnaas. Det ærede Medlem fra Møen henviste til „den stille Magt“. Ja, „den stille Magt“ har der jo været henvisst til i lang Tid. Det er mere end 10 Aar siden, at Monrad henviste til den. Formig staar Henvisningen til den som, hvad man i gamle Dage talde, en Henvisning „ad calendae graecas“, det vil sige: til evig Tid. Nu er der gaaet vist blevet sagt her i Dag, at man haaber, at den stille Magt ogsaa skal komme til at gøre sig gældende i Udvalget. I det Tilfælde hilser jeg den naturligvis med Glæde, og jeg kan sige, at skulde jeg kunne gøre noget dertil ved at fæste Oplysninger til Stede eller slikt, skal jeg være villig til at gaa ind paa en yderligere Forhandling. Det ærede Medlem fra Frederiksborg (S. Dinesen) antydede en Vej, man kunde gaa. Jeg skal ikke følge ham nærmere ind paa dette; thi hvad han egentlig tænker derved, ved jeg ikke. Jeg ved kun en Ting at sige derom, og det er, at det Forslag, der foreligger her, er et Forslag, som er Udtryk for en stor Resignation, og derfor tror jeg, at det vil være vanskeligt med Beholdelsen af Hovedtanken dertil at komme ned til et lavere Budget. Jeg tror, at det vil være vanskeligt; men, som sagt, før der foreligger noget bestemt, kan jeg ikke sige noget derom — kun det, at jeg skal være meget beredvillig til at forhandle med dem, der alvorlig ville forhandle med os.

Bertelsen (Hjørring Amts 5te Valgfreds): Uagtet jeg gerne vilde komme med